

„Mariana minden regénye egy igazi kincs.
Csodálatos ajándék a romantikus könyvek szerelmeseinek.”

– Ali Hazelwood, bestsellerszerző –

ALL RHODES

minden út hozzád vezet

LEAD HERE

*fine
selection*

M A R I A N A Z A P A T A

M A R I A N A Z A P A T A

**ALL
RHODES**

minden út hozzád vezet

**LEAD
HERE**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Nem tudom, hogyan birkóztam volna meg az elmúlt évvel nélküled.
Eva, mindent köszönök.*

ELSŐ FEJEZET

SZÚRT A SZEMEM. Persze, igazából folyamatosan fájt az erőltetés-től, amióta néhány órája besötétedett, de azért tovább hunyorogtam. Előttem, az autóm fényének legeslegszején egy tábla állt.

Jó mélyen beszívtam a levegőt, majd rögtön ki is fújtam.

ÜDVÖZLÜNK

PAGOSA SPRINGSBEN!

A világ legmélyebb meleg vizű forrásai

Újra elolvastam, hogy biztos legyek benne, nem csak képzelődöm. Ideértem. *Végre.*

Csak egy örökkévalóságba telt.

Na jó, egy két hónapba sűrített örökkévalóságba. Nagyjából nyolc hétig vezettem ráérősen, megállva szinte minden turistalátványoságnál és kétcillagos szállodánál vagy vendégháznál Floridától indulva Alabamán, Mississippin és Louisianán keresztül. Eltöltöttem egy kis időt Texasban, aztán átugrottam Arizonába, ahol olyan kis- és nagyvárosokat fedeztem fel, amiket korábban soha nem volt időm megnézni, ha erre jártam. Még egy régi barátomat és a családját is

meglátogattam. Elmentem Vegasba is, mert hiába jártam már ott legalább tízszer, soha nem tudtam rendesen bejárni. Utah-ban majdnem három hetet töltöttem. És végül, de nem utolsósorban, szántam rá egy hetet, hogy megnézzem magamnak Új-Mexikót is, mielőtt visszakanyarodtam volna a hegyek felé. Coloradóba. A végső állomás felé – reményeim szerint.

És most ideértem.

Vagyis majdnem.

Leengedtem a vállamat, hátradőltem az ülésben, és egy kicsit megpihentem. A navigációs appom szerint még félóra vezetés várt rám a lakásig, amit kibéreltem annak az állam délnyugati részén fekvő városnak a másik felében, amiről a legtöbb ember még csak soha nem is hallott.

Itt lesz az otthonom a következő hónapban, vagy ha minden úgy megy, ahogyan szeretném, talán még tovább is. Valahol úgyis le kellene lassan telepednem.

A kibérelt lakásról feltett képek pontosan olyannak ígérték, amelyet kerestem. Semmi nagyozolás. Nem a város közepén volt. De főleg az tetszett meg benne, hogy az utolsó házra emlékeztetett, ahol anyával éltünk.

És tekintve, hogy mennyire az utolsó pillanatban foglaltam le, ráadásul éppen a nyári turistaszezon elejére, nem maradt túl sok választási lehetőségem. Ezt pedig úgy értem, hogy semennyi. Két hete, az éjszaka közepén pattant ki az agyamból az ötlet, hogy visszamenjek Pagosa Springsbe, miközben éppen az elmúlt tizennégy év minden döntésének súlya nyomasztotta a lelkemet – nem is először, inkább ezredjére –, és igyekeztem nem bőgni. Nem amiatt árasztottak el a könnyek, mert tők egyedül ültem egy kis szobában Moabban, ahol ezer mérföldes körzetben senkit nem érdekelt, hogy mi van velem.

Hanem azért, mert az anyukámra gondoltam, és arra, hogy legutóbb vele együtt jártam ezen a környéken.

És talán egy kicsit azért is, mert már azt sem tudtam, mi a frászt kezdjek az életemmel, ez pedig rémülettel töltött el.

Mégis ez volt az a pont, amikor belém hasított az ötlet.

Menj vissza Pagosába!

Mert miért is ne?

Rengeteget agyaltam azon, hogy mit is akartam igazából, hogy mire lett volna szükségem. Más dolgom nem is akadt abban a két hónapban, amit majdnem végig teljesen egyedül töltöttem. Gondoltam, készítek egy listát, de torkig voltam a listákkal és az ütemtervekkel; az elmúlt évtizedben csak azt hallgattam, ahogyan mások megmondják nekem, mit tehetek, és mit nem. Elegem volt a tervezésből. Egy rakás más dologból, na meg emberből is elegendem lett, az az igazság.

És amint eszembe jutott a hely, ami valaha az otthonom volt, azonnal tudtam, hogy pontosan ezt akarom. Egyszerűen helyénvalónak tűnt a gondolat. Belefáradtam már abba, hogy csak keringek a világban, az után kutatva, ami visszahozza az életembe a rend látogatását.

Majd megoldom – döntöttem el.

Új év, új Aurora.

Na és ha június van? Ki mondta, hogy az új évnek január elsején kell kezdődnie, nem igaz? Az enyém hivatalosan egy szerdai délutánon kezdődött, sok-sok könnyel, körülbelül egy évvel ezelőtt. Eljött az ideje, hogy egy újabb változata legyen annak az embernek, aki akkor voltam.

Ezért voltam itt.

Húsz évvel később visszatértem abba a városba, ahol felnőttem.

Több ezer mérföldre Cape Coraltól, mindenkitől és mindentől Nashville-ben.

Szabadon tehettem, amit csak akartam, nagyon hosszú idő után először.

Az lehettem, aki csak akartam lenni. Jobb később, mint soha, nem igaz?

Nagyot sóhajtottam, és megráztam magamat, hogy elűzzem az ál-mosságomat, miközben összerendeztem a vállamba maró fájdalom-tól, ami azóta kínozott, amióta kihúzták a lábam alól a talajt, és azóta sem akart szűnni. Lehet, hogy fogalmam sem volt, mi lesz velem hosszú távon, de biztos voltam benne, hogy megoldom. Egy pillanatra sem bántam meg, hogy idevezettem.

Rengeteg mindent megbántam az életemben, de nem engedem, hogy ez a döntés középük tartozzon. Még ha végül nem is maradnék sokáig ezen a környéken, az a hónap, amit Pagosa Springsben lefoglaltam, semmit nem fog számítani az élet nagy egészében. Csak egy lép-csőfok a jövő felé. Talán egy sebtapasz a múltra. Egy lökés a jelennek.

Soha nincs késő új útra lépni, ahogy Yuki barátom énekelt. Nem véletlenül vezettem egészen ideig, Coloradóig, és az út egy pillanata sem fog kárba veszni – sem az elzsibbadt fenekem, sem a sajgó vál-lam, sem az ülőidegem nyilallása, sem az, hogy mennyire kellett már a szememnek egy kis fény és egy kis szundítás.

És ha éreztem is a fejfájás kezdetét a szemöldököm felett, az is csak az út része volt, egy építőkocka a kibaszott jövő felé. Fájdalom nél-kül nincs nyereség.

És ha ezután egy hónapig nem kellene autóba ülnöm, az is nagy-szerű lenne. Már a gondolattól is hányingerem lett, hogy még egy perccel több időt töltsék a volán mögött. Ha már itt tartok, ta-lán veszek is egy másik autót. Megkaptam a védíjamat. Akár el is

költhetném valamire, amire tényleg szükségem lenne, mivel a mostani kocsim nem négykerék-meghajtású.

Most. Új. Jelen.

A múlt marad ott, ahol van, mert bármennyire szerettem volna is felgyújtani, ez nem történhetett meg.

Leginkább azért, mert kettős gyilkosságért börtönbe kerülnék, és az ilyesmit nem szokták jó szemmel nézni.

Ehelyett inkább priusz nélkül haladtam tovább az életemmel, és ez volt a következő lépés. Viszlát, Nashville és minden, ami ott tartott! Viszlát neked is, Florida! Helló, Colorado, hegyek és békés, remélhetőleg boldog jövő! Úgy idemanifesztálom magamnak ezt a szart, hogy csak na. Ahogy szintén Yuki megénekelte: *ha belekiáltod az univerzumba, hátha valaki meg is hallja.*

A nehéz része már mögöttem volt. Most következik a jövőm. Egy újabb lépés az életem következő harminchárom évében.

Valójában hálás is lehetnék ezért a Jones családnak. Na, nem azért, mert kihasználtak, hanem mert már tudatosult az akkori helyzetem – az, hogy kik is vettek körül. Legalább sikerült kijutnom.

Szabad voltam.

Szabadon visszamehettem oda, ahol az életem első részét töltöttem, és megnézhettem azt a helyet, ahol utoljára láttam az anyukámat. Azt a helyet, amit ő annyira szeretett, és ami egyszerre őrizte a csupa szép, de egyben a legrosszabb emlékeket is.

Megteszem azt, amit meg kell tennem, hogy tovább tudjak lépni az életemmel.

És az első lépés az volt, hogy balra forduljak egy földúton, amit hivatalosan megyei útnak neveztek.

Ahogy jó erősen megmarkoltam a kormányt, miközben a kerekeim kátyúból kátyúba zötytyentek, felidéztem az utolsó homályos

emlékemet az anyukámról: a zöldesbarna szemét – ugyanolyanok, mint amiket a tükörben is látok. A nagyon középbarna haja, ami sem sötétnek, sem világosnak nem mondható, szintén közös vonásunk volt – legalábbis addig, amíg el nem kezdtem festeni a hajamat. De már abbahagytam. Csak Mrs. Jones miatt kezdtem el festeni. De leginkább arra emlékeztem, milyen szorosan ölelt át anya, amikor megengedte, hogy másnap inkább a barátnőmhöz menjek, ahelyett, hogy elkísérjem arra a túrára, amit kettőnknek tervezett. Arra, ahogyan megpuszilt, amikor kitett náluk, és azt mondta: „*Holnap találkozunk, Aurora baba!*”

A büntudat, keserűen és élesen, finoman és halálosan, mint egy jégből készült tőr, a gyomromba hasított, már vagy milliomodjára. Mint mindig, amikor átjárt ez az ismerős érzés, ezúttal is eltűnődtem: *Mi lett volna, ha...? Mi lett volna, ha vele tartok?* És mint mindig, most is azzal győzködtem magamat, hogy nem számít, mert már úgysem tudom meg soha.

Ismét a távolba hunyorítottam, miközben egy még nagyobb kátyúba hajtottam, és átkozódva morogtam magamban azon, hogy miért nincs egyik úton sem közvilágítás.

Utólag belegondolva, jobban jártam volna, ha az út utolsó szakaszát még egy nappal megnyújtom, hogy ne kelljen sötétben kóborolnom a hegyekben.

Mert nem csak a szintkülönbségek jelentettek kihívást. Voltak itt szarvasok, mókusok és nyulak is. Sőt, láttam tatut és borzot is. Mindegyikük úgy döntött, hogy az utolsó pillanatban szalad át az úton, és úgy rám hozta a frászt, hogy satuféket kellett nyomnom. Hálát adtam az égnek, hogy nem tél volt, és nem járt sok autó az úton. Már csak arra vágytam, hogy végre megérkezzek az átmeneti otthonomba.

Hogy találkozzak egy Tobias Rhodes nevű emberrel, aki nagyon baráti áron adta ki a garázsa feletti lakását. Én leszek az első vendége. A lakásnak még nem voltak értékelései, de minden más szempontból megfelelt annak, amit egy bérlakástól vártam, úgyhogy belevágtam.

Ráadásul nem is nagyon volt más választásom, csak ha valaki házában béreltem volna egy szobát, vagy hotelban szálltam volna meg.

– Hamarosan megérkezel az úti célodhoz, ami balra lesz – szólalt meg a navigációs alkalmazás.

Megszorítottam a kormányt, és megint hunyorogtam, így éppen csak sikerült megpillantani egy felhajtó elejét. Nem tudtam volna megállapítani a sötétben, hogy több ház is volt-e a környéken. Ez tényleg a semmi közepén volt.

Én pedig pont erre vágytam: békére és egyedüllétre.

Ahogy befordultam arra a feltételezett felhajtóra, amit csak egy fényvisszaverő karó jelzett, igyekeztem bebeszélni magamnak, hogy minden rendben lesz.

Majd biztosan találok munkát... valahol... és átbogarászom anya naplóját. Megpróbálok végigjárni néhány túrát azok közül, amikről írt benne. Legalább a kedvenceit. Ez volt az egyik legfőbb oka annak, hogy olyan jó ötletnek tűnt idejönni.

Az emberek megsiratják azt, ha valami véget ér, de néha az új kezdetek is megérdemelnek néhány könnycseppet. Nem felejttem el, amit magam mögött hagytam. De izgatott voltam – legalábbis amennyire csak lehettem – e miatt a kezdet miatt, akárhogy is végződik majd.

Először csak egy napon legyünk túl, nem igaz?

Egy ház derengett fel előttem. Az ablakok és a felkapcsolt lámpák számából ítélve kicsinek tűnt, de nem mintha ez számított volna. Oldalt, talán tíz vagy tizenöt méterre tőle – ez az éjszakai vezetés egy

rémálmom volt az asztigmiammal – egy másik épület állt, ami nagyon úgy festett, mint egy különálló garázs. Egyetlen autó parkolt a főépület előtt: egy régi Bronco, amit csak azért ismertem fel, mert az unokatestvérem éveken át pofozgatott egy pontosan ilyen verdát.

A kisebb, kevésbé kivilágított épület felé kanyarodtam, amikor kiszúrtam a nagy garázskaput. A murva ropogott a kerekeim alatt, és apró kövek csapódtak az alvázhoz, miközben újra emlékeztettem magam arra, hogy miért is vagyok itt, és hogy minden rendben lesz. Aztán leparkoltam oldalt. Pislogtam, megdörzsöltem a szemem, végül elővettem a telefonomat, hogy újra átfussam az utasításokat a becsekolásról. Holnap lehet, hogy bemutatkozom a tulajnak. De az is lehet, hogy békén hagyom őt, ha ő is engem.

Kiszálltam az autóból.

Most következik az életem hátralévő része.

Én pedig nagyon igyekezni fogok, hogy kihozzam belőle a lehető legtöbbet, hiszen az anyukám is erre nevelt, és pontosan ezt várná tőlem.

Egy perc sem kellett, mire a telefonom vakujával megtaláltam az ajtót – éppen mellette parkoltam le – és a kilincsről lelógó kulcsszéfet. A kód, amit a tulaj küldött, elsőre kinyitotta a dobozkat. A kulcs illett a zárba, az ajtó pedig nyikorogva kitérült. Egy lépcsőház terült el mögötte balra, rá merőlegesen pedig egy másik ajtót pillantottam meg. Felkapcsoltam a villanyt, és benéztem azon az ajtón, ami közvetlenül azzal szemben nyílt, amin épp bejöttem, arra számítva, hogy ez a garázsba vezet. Nem is csalódtam.

Az viszont meglepett, hogy nem volt bent autó.

A falakat különféle burkolatok borították: olyan habszivacsok, amelyeket minden stúdióban láttam már, ahol valaha jártam; kicsit arrébb pedig kék tornaszőnyegetek szögeltek fel. Még néhány

régi matrac is a falakhoz volt erősítve. Középen egy nagy, fekete, kocka alakú hangfal állt, mellette egy ütött-kopott, régi erősítő, két bár-szék és egy állvány, rajta három gitárral. Volt ott elektromos zongora és egy alap dobkészlet is.

Nagyot nyeltem.

Aztán észrevettem két posztert, amiket a szönyegekre ragasztottak, és lassan kifújtam a levegőt. Az egyik egy fiatal folkénekest ábrázolt, a másik pedig két rockzenekar közös turnéját hirdette. Nem country és nem pop.

És ami a legfontosabb: nem kell ezt túlgondolni. Arra mentem ki, amerről bejöttem. Egy mozdulattal le is ráztam magamról a próbate-rem hangulatát, és becsuktam magam mögött az ajtót.

A lépcsősor egy kanyar után felvezetett az emeletre, ahol felkap-soltam a lámpákat, és megkönnyebbülten felsőhajtottam. Pont olyan volt, mint a hirdetésben szereplő képeken: egy garzonlakás. Egy franciaágy állt a jobb oldali fal mentén, egy kályhára hasonlító fűtőtest a sarokban, egy kis asztal két székkal, egy hűtőszekrény, ami úgy nézett ki, mintha a kilencvenes évekből származott volna – de kit érdekel –, egy tűzhely, ami szintén nem lehetett modernebb, egy mosogató, egy kétszárnyú ajtó, ami mögött talán a gardrób lehetett, és egy csukott ajtó, amiről reméltem, hogy a fürdőszobát rejti, ahogyan a hirdetésben is említették. Nem volt mosó- és szárítógép, de nem is kérdeztem rá. A városban volt mosoda; utánanézttem. Majd megoldom.

A padlót kopott, karcos faparketta borította, és elmosolyodtam, amikor megláttam a kis befőttesüveget az asztalon, benne vadvirá-gokkal.

Jonesék biztosan rinyáltak volna, hogy ez nem éppen a Ritz, de nekem tökéletes volt. Minden megvolt benne, amire szükségem volt,

és a faburkolatú falaival, a szívmengető hangulatával emlékeztetett arra a házra, ahol anyával laktam.

Tényleg tökéletes volt.

Először engedtem meg magamnak, hogy őszinte izgatottságot érezsek a döntésem miatt. Jó érzés volt. A remény tűzijátékként lobbant fel bennem. Három forduló elég is volt, hogy felvigyem a táskáimat, a dobozomat és a hűtőtáskát.

Azt hinné az ember, hogy napokig, akár hetekig is eltart, mire összeszepakolja az egész életét. Ha sok a holmija, akár hónapokig is.

De nekem nem volt sok cuccom. Szinte mindent otthagytam Kadennek, amikor az ügyvédje – egy férfi, akinek *tíz éve* minden karácsonykor küldtem képeslapot – elküldte nekem a felszólítást, hogy harminc napon belül költözzek ki a közös házunkból, egy nappal azután, hogy Kaden szakított velem. Néhány órával később el is húztam onnan. Csak két bőröndöt és négydoboznyi holmit vittem magammal.

Remek. Ennek így kellett történnie, tudtam jól. Akkor fájt, mint a kurvaélet, és utána sem volt könnyebb. De már túl vagyok rajta.

Bár... néha mégis azt kívántam, bárcsak küldtem volna azoknak az árulóknak egy szaros pitét, pont, mint *A segítség* című filmben. Nem voltam én olyan jó ember.

Éppen kinyitottam a hűtőt, hogy bepakoljam a szendvicsekhez vett felvágottat, sajtot, majonézt, három doboz epres üdítőt és az egyetlen sört, amikor nyikorgást hallottam odalentről.

Az ajtó. Az ajtó nyikorgott.

Megdermedtem.

Aztán előkaptam a paprikaspray-t a táskámból, de tétovázva megálltam – hiszen a tulajdonos csak nem jönne be csak úgy, nem? Már mint az ő tulajdona, persze, de kibéreltem tőlük. Aláírtam egy

szerződést, elküldtem a jogosítványom másolatát, remélve, hogy nem keresnek rá a nevemre, de ha mégis, akkor sem dől össze a világ. Néhány helyen, ahol eddig megszálltam, a tulajdonosok átjöttek meg nézni, szükségem van-e valamire, de soha nem sétáltak be csak úgy. Csak egyszer fordult elő, hogy valaki utánanézett a nevemnek, és el-árasztott a kellemetlen kérdéseivel.

– Helló? – szóltam ki, ujjamat a paprikaspray ravaszán tartva.

Az egyetlen válasz a lépcsőn hangosan dobbanó, nehéz léptek hangja volt.

– Helló? – kiáltottam, ezúttal kicsit hangosabban, miközben a fülemet hegyezve figyeltem, ahogy a lépések tovább döngenek felfelé, és még erősebben szorítottam a paprikaspray-t.

Amíg visszatartottam a lélegzetem – nem mintha ettől jobban hal-
lottam volna –, megpillantottam egy hajkoronát, aztán egy arcot, egy pillanattal később pedig már az illető két vagy három lépcsőt átugor-
va felért, és már ott is termett előttem.

Egy férfi.

A tulaj?

Atyaég, nagyon reméltem.

Khaki színű inget viselt, sötét nadrágba tűrve – lehetett akár kék, fe-
kete vagy bármi más is, de a világítás miatt nem tudtam megállapítani.

Hunyorogva néztem rá, és a hátam mögött összekulcsoltam a ke-
zemet, hogy elrejtsem a paprikaspray-t, biztos, ami biztos.

Fegyver volt az oldalán!

Feltartottam a kezemet.

– Jesszusom, vigyél bármit, amit akarsz, csak ne bánts! – sikol-
tottam.

Az idegen felém kapta a fejét, majd egy rekedtes, érdes hang oda-
vetette:

– *Tessék?*

Még magasabbra emeltem a kezemet, a vállam a fülemhez ért, és az állammal az asztalon heverő táskám felé böktem.

– Ott a táskám. Vidd csak! A kulcsok is benne vannak.

Volt biztosításom. Az igazolványaim másolata a telefonomon is megvolt, ami a hátsó zsebemben lapult. Legfeljebb igényelek új bankkártyát, és letiltom a hitelkártyámat. Egyáltalán nem érdekelt a készpénzem. Egyik sem ért annyit, mint az életem. Egyik. Sem.

A férfi feje újra megrándult.

– Miről beszélés? Nem akarlak kirabolni. *Mit keresel a házamban?*

– A férfi minden szót úgy lőtt ki, mintha rakéta lenne.

Várjunk csak.

Pislogtam, de a kezemet továbbra is a fejem fölé tartottam. *Mi folyik itt?*

– Maga Tobias Rhodes?

Tudtam, hogy ez volt annak a személynek a neve, akivel a foglalásomat intéztem. Fényképe is volt, de nem vettem a fáradságot, hogy alaposabban megnézzem.

– Miért? – kérdezte az idegen.

– Ööö, mert kibéreltem ezt a garzonlakást? Mától indult a foglalásom.

– Foglalás? – ismételte el a férfi halkán. Biztosra vettem, hogy összevonta a szemöldökét, de éppen két lámpa között állt, és árnyék borult az arcára. – Szerinted ez egy szálloda?

Uh, micsoda stílus.

Már éppen nyitottam a számat, hogy elmondjam neki, hogy nem, a háza tényleg nem úgy néz ki, mint egy szálloda, de ettől még legálisan foglaltam, és előre kifizettem a szállást, amikor lenről hangos

nyikorgás hallatszott. Egy pillanattal később egy másik, vékonyabb, fiatalabb hang felkiáltott:

– Apa! Várj!

A férfit figyeltem, ahogy a lépcső felé fordul. A felsőteste mintha védelmezően – vagy védekezően – kiszélesedett volna.

Kihasználva, hogy már nem rám figyel, észrevettem, hogy nagydarab férfiról van szó. Magas és széles vállú. És felvarrók voltak az ingén. *Rendvédelmi felvarrók?*

A szívem hangosan dobogni kezdett a fülemben, miközben a tekintetem visszavándorolt az oldalán lévő fegyverre, és a hangom furcsán hangosan csengett, amikor hebegve megszólaltam:

– Én... meg tudom mutatni a foglalási visszaigazolásomat...

Mi ez az egész? Átverték?

A szavaim visszaterelték a figyelmét rám, éppen abban a pillanatban, amikor egy másik alak egy vad ugrással megjelent a lépcsőfordulóban. Sokkal alacsonyabb és vékonyabb volt, de ennél többet nem tudtam megállapítani. A férfi fia? Lánya?

A nagydarab férfi egy pillantást sem vetett a jövevényre, miközben dühösen, a testbeszédéből is áradó haraggal közölte:

– A betörés bűncselekmény.

– Betörés? – nyögtem ki zavartan, miközben a szívem még mindig vadul vert. Mi történik itt? *Mi a frász történik?* – Azt a kulcsot használtam, aminek a kódját valaki megadta nekem. – Miért nem tudja ezt? Ki ez az ember? *Tényleg átverték?*

A szemem sarkából, mert annyira a nagyobb férfira koncentráltam, a kisebb alak, akire ügyet sem vettem, valamit motyogott az orra alatt, majd halkán, szinte sziszegve megint odaszólt az apjának.

Erre a férfi le is nézett az alakra, aki a fia vagy a lánya volt.

– Amos – morogta a férfi olyan figyelmeztető hangsúllyal, amitől kirázott a hideg. Düh csengett benne, aktív, készenlétben álló harag.

Rossz érzésem támadt.

– Beszélnem kell veled – suttogta az alak sziszegve, majd felém fordult. Egy pillanatra megdermedt, majd pislogott párat, mintha magához térne, és olyan halkán szólalt meg, hogy alig hallottam: – Üdv, Ms. De La Torre, ömm, elnézést a félreértésért. Egy pillanat, ööö, kérem.

Ez meg ki a fene volt?

Honnan tudta a nevemet? És mi volt itt a félreértés?

Akkor ez most jó jel... ugye?

Az optimizmusom csak egy másodpercig tartott, mert a garzonlakás félhomályában a férfi lassan rázni kezdte a fejét. Aztán a szavai még jobban összeszorították a gyomromat, amikor halál komolyan megszólalt.

– Esküszöm, Amos, nagyon ajánlom, hogy ez ne az legyen, ami-re gondolk.

Ez nem hangzott túl biztatóan.

– Meghirdetted a lakást, miután vagy ötvenszer mondtam, hogy ne tedd? – kérdezte a férfi őrjítően nyugodt hangon. Egyáltalán nem emelte fel a hangját, de ettől valahogy még ijesztőbb volt, mint ha kiabált volna. Még én is összereszttem, pedig nem is hozzám beszélt.

De mit is mondott az előbb?

– Apa. – A fiatalabb alak a mennyezeti ventilátor alá lépett, ahol rávetült a fény, és így már biztosan láttam, hogy fiú: egy tini, a hangja alapján minden bizonnyal valahol tizenkettő és tizenhat év között. Az apjával ellentétben neki sovány és szögletes arca volt, hosszú, vékony karját pedig szinte teljesen eltakarta egy két számmal nagyobb póló.

Rossz, nagyon rossz érzésem támadt.

Belém hasított a felismerés, hogy kétszáz mérföldes körzetben nem volt más szálláslehetőség.

Nem akartam hotelben megszállni. Egy életre elegendő volt belőlük. Már a gondolatától is rosszul lettem, hogy szállodában kelljen aludnom.

És hogy valaki házában béreljek szobát? Az utolsó ilyen élményem után az szóba sem jöhetett.

– Már kifizettem. Át is ment a fizetés – kiáltottam fel hirtelen bepánikolva. Itt akartam lenni. *Ideértem*, elegendő volt a vezetésből, és egyszer csak minden sejtemben ott lüktetett a vágy, hogy végre letelepedjek valahol.

Új életet akartam kezdeni. Valami újat akartam felépíteni. És ezt itt akartam megtenni, Pagosában.

A férfi rám nézett. Úgy láttam, mintha hátra is hőkölt volna egy pillanatra, mielőtt újra a tinifúra fókuszált, és újra legyintett egyet. A belőle áradó düh gránátként robbant a szobában.

Úgy tűnt, láthatatlan vagyok, és a fizetésem semmit sem számít.

– Ez valami vicc, Am? *Megmondtam, hogy nem lehet.* Nem egyszer, nem kétszer, hanem minden alkalommal, amikor szóba hoztad – szűrte a szavakat a fogai között a férfi tajtékozva. – Nem fogunk egy vadidegennel együtt élni a házunkban. Elment az eszed, fiam? – Még mindig normál hangerővel beszélt, de minden szava úgy hangzott, mint egy halk, de kemény és komoly ugatás.

– Igazából nem is a házunkban – suttogetta a srác, Amos, majd a válla felett felém sandított. Remegő kézzel integetett.

Nekem.

Nem tudtam, mit tegyek, így visszaintegettem, totálisan összezavarodva és egyre jobban aggódva.

Ez nem segített a feldühödött férfin. Egyáltalán nem.

– A garázs is a házunk része! Ne gyere nekem ilyen apró részletekkel – morogta, és elutasítóan legyintett a kézfejevel.

Meglehetősen nagy kar csatlakozott ahhoz a kézfejhez, ha jobban megnéztem. Még az erek is kidudorodtak az alkarján. De mi lehetett azokon a felvarrókon? Hunyorogva próbáltam leolvasni őket.

– A nem az nem – folytatta az idegen, amikor a fiú már nyitotta a száját, hogy vitába szálljon vele. – Nem hiszem el, hogy ezt tetted! A hátam mögött! Online hirdetted meg? – Döbbsen rázza a fejét. – Azt tervezted, hogy ideengedsz valami fura alakot, amíg nem vagyok itthon?

Fura alak?

Én?

Tudtam jól, hogy ez nem rám tartozott.

De.

Mégsem bírtam ki, hogy ne szóljak közbe.

– Ömm, a miheztartás végett, nem vagyok fura alak. És meg tudom mutatni a foglalásomat. Előre kifizettem a teljes hónapot...

A fenébe.

A fiú összerezett, ettől pedig a férfi előrébb lépett. Oda, ahol jobb volt a világítás, így végre rendesen megfigyelhettem az arcát. Az egész férfit.

És micsoda arc volt!

Még amikor Kadennel voltam, akkor is hátast dobtam volna ettől a férfitől. Most miért? Volt szemem! Neki pedig pont olyan arca volt. Láttam már pár hasonlót, én már csak tudtam.

Egyetlen sminkmester sem jutott eszembe, aki nem finom metszésűnek nevezte volna a vonásait. Nem szép, inkább férfias, éles, amit csak még jobban kihangsúlyozott a mogorván összeszorított

szája és figyelemre méltó szemöldökcsontján húzódó, vastag szemöldöke. Na és az állkapcsa! Lenyűgöző, erős vonalú álla volt, és még kis gödör is tuti megült a közepén. A negyvenes évei elejét tapasztalhatta.

A „zord szépség” lenne a legtalálhatóbb kifejezés rá. Talán még a „nevetségesen jóképű” is illene, ha épp nem úgy nézne ki, mintha pillanatokon belül kész lenne kinyírni valakit.

Semmi köze nem volt az exem milliódolláros, szomszédsrác-sármájához, amitől nők ezrei olvadtak el.

És ami tönkretette a kapcsolatunkat.

Lehet, hogy mégis elküldöm azt a szaros pitét egyszer. Még átgondolom.

Szóval, ez a férfi, aki épp egy kiskamasszal vagy tinifíúval vitakozott, az oldalán fegyverrel, és valami rendvédelmi egyenruhának tűnő göncöt viselve, egyszerűen elképesztően jóképű volt.

És... egy igazi ezüstróka – ebben rögtön megbizonyosodhattam, amikor a fény pont úgy esett a hajára, hogy kiemelje a barna vagy fekete szálak közé vegyülő világos, feltűnő tincseket.

És egy fikarcnyit sem törődött azzal, amit mondtam; még nem hallottam dühös embertől ilyen nyugodt, beszélgetési hangerőn odavágott szavakat. Talán még le is nyűgözött volna, ha nem attól félek éppen, hogy mindjárt pórul járok.

– Apa... – kezdte újra a fiú. Sötét haja volt, sima, szinte babaarca, a bőre nagyon világos barna. Hosszú végtagjai eltűntek egy fekete, zenekaros póló alatt, ahogy beékelte magát közénk, mintha pajzsként állna meg apja és köztem.

– Egy egész hónap? – kérdezte.

Na igen, azt a részt is hallotta.

A srác meg sem rezzent, amikor nagyon halkán így felelt:

– Nem engeded, hogy munkát vállaljak. Mégis hogyan kereshetnék pénzt?

Az az ér a férfi arcán újra kiduzzadt, és lassan a füléig elvörösödött.

– Tudom, mire kellene neked a pénz, Am, de *azt is tudod, mit mondtam*. Anyád, Billy és én is egyetértettünk: nincs szükséged egy háromezres gitárra, amikor a mostani is tökéletesen működik.

– Tudom, hogy működik, de én mégis szeretnék egy...

– De nincs rá *szükséged*. Nem fog...

– Apa, kérlek – könyörgött az Amos nevű kölyök. Aztán rám bökött a hüvelykujjával a válla fölött. – Nézd meg őt! Nem valami fura alak. Aurora De La Torre a neve. Rákerestem a Picturegramen. Csak kajákról meg állatokról posztol képeket. – A srác rám sandított a válla fölött, pislogott egyet, majd megrázta magát, és az arcára valami eszeveszett kifejezés ült ki, mintha ő is tudta volna, hogy ez a beszélgetés nem jó irányba halad. – Mindenki tudja, hogy a szociopataék nem szeretik az állatokat, ezt te mondtad, emlékszel? *És nézz csak rá!*
– A fejét oldalra billentette.

Elengedtem a fülem mellett az utolsó megjegyzését, és inkább arra koncentráltam, ami igazán fontos volt abból, amit mondott. Valaki ügyesen utánanézett a dolgoknak... de vajon mi mindent tudhatott még?

De nem tévedett. Azon a néhány szelfin vagy baráti fotón kívül – amiken azokkal az emberekkel vagyok, akiket régen a barátaimnak hittem, de nem voltak azok – tényleg csak ételeket és állatokat posztoltam. Ennek az észrevételnek a valóságtartalma meg a földön heverő zsákok és dobozok emlékeztettek rá, hogy *itt* akarok lenni, hogy dolgom van ezen a helyen.

És hogy ez a srác vagy túl sokat tudott, vagy teljesen bedőlt annak az álarcnak, amit a világnak mutattam. Minden hazugságnak

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

és szemfényvesztésnek, amit be kellett vetnem, ha azzal az emberrel voltam, akit szerettem. Emlékeztető volt ez arról, hogy még nem töröltem le a képeimet a Picturegramen a régi életemről. Nagyon vigyáztam, hogy soha ne tegyek fel romantikusnak látszó képeket – különben Mrs. Jones haragjával kellett volna szembenéznem.

Ha már itt tartunk, lehet, hogy privátra kellene állítanom az oldalamat, hogy az Antikrisztus ne tudjon utánam szaglászni. Az elmúlt évben csak hébe-hóba posztoltam, és a helyszíneket sem jelöltem be. Nehezen válok meg a régi szokásoktól.

A férfi legfeljebb egy másodpercre rám villantotta a tekintetét, aztán visszafordult a fiúhoz, és így szólt:

– Úgy nézek ki, mintha érdekelne? Felőlem akár maga Teréz anyja is lehet, akkor sem akarnék itt látni senkit. Nem biztonságos, ha valami idegen lófrál a házunk körül.

A gyakorlatban nem is „lófrálnék”. Itt ülnék ebben a garázslakásban, és soha nem is zavarnék senkit.

Ahogy minden egyes szóval, ami a férfi száját elhagyta, egyre inkább elszállni láttam az esélyemet, tudtam, gyorsan kell cselekednem. Szerencsére szeretek problémákat megoldani, és még jó is vagyok benne.

– Esküszöm, nem vagyok őrült. Egész életemben csak egyetlen bírságot kaptam, és azt is csak azért, mert tízzel többel hajtottam, de mentségemre szóljon, nagyon kellett pisilnem. Felhívhatod a nagynénémet meg a nagybátyámat, ha jellemzést akarsz rólam, ők elmondják, hogy egész jó ember vagyok. Akár az unokaöcsémnek is írhatok, de úgysem válaszolnak, még akkor sem, ha felrobban a telefonjuk.

A fiú újra hátranézett, szeme tágra nyílt, és még mindig rémület ült a tekintetében, de a férfi... nos, ő egyáltalán nem mosolygott.